

saa vidt forskellig fra den, jeg indtog i Fjor til dette Punkt, som jeg i Aar bedrer alle de Vanskeligheder, der er denne Sag angaaende, og jeg har navnlig ogsaa set, at alle disse Vanskeligheder ikke lade sig løse ved et Pennestrøg paa denne Lov. Hele dette Forhold om den evangelisk-lutherske Menighed er et Forhold, som kan være meget ubehageligt for begge Parter. Før 1848 havde vi jo ikke Frimenigheder, da havde vi kun Statskirken. Da kunde ingen Mennesker være her i Landet uden at tilhøre Statskirken, medmindre de maatte have Tilladelse dertil af Kongen. 1848 fik vi Trosfriheden. Med den kom de forskellige Partier og Rørelser ind, og vi have haft Frimenigheder her i Landet, længe før vi fik de evangelisk-lutherske Frimenigheder: Jeg skal saaledes minde om Grunnets Frimenighed, og der har ogsaa været andre, men det skal jeg slet ikke komme ind paa. Der have de samme Vanskeligheder været, men de blive pinagtigere, naar man kommer til saadanne Frimenighedsdannelser, hvor i Virkeligheden det kirkelige Liv er det samme som i Folkekirken, hvor der er Enighed mellem selve Kirken og Frimenigheden i det væsentlige. Der ere Slægtskabsbaandene saa stærke, at Overskæringen altid bliver smertelig. Det have vi kendt tidligere her i Landet. Det var Dannelsen af saadanne Frimenigheder, der i Virkeligheden stode paa samme Trosgrund som Folkekirken, der gav Anledning til Valgmenighedslovens Indførelse. Valgmenighedsloven indeholder den folkekirkelige Form for Frimenigheder. Folkekirken har nu to Slags Menigheder, Sognemenigheder og Valgmenigheder, andre Menigheder kender Folkekirken ikke. Naar vi have en Del evangelisk-lutherske Menigheder, der hverken ere Sognemenigheder eller Valgmenigheder, er det en Menighedsdannelse, som er uden for Folkekirkens Organisation. Det er sikkert nok, og spørger man Medlemmerne af disse Menigheder: Høre I til Sognemenighederne, svare de nej, og spørger man: Høre I til Valgmenighederne, svare de nej. De høre til Frimenighederne. Men, som sagt, Frimenigheder af anden Art end Valgmenigheder kender Folkekirken ikke noget til.

Nu er Spørgsmaalet, hvilke Rettigheder have disse Folk, som tilhøre de evangelisk-lutherske Frimenigheder. Det ærede Medlem for Storeheddinge (Svend Høgsbro) talte jo derom, han havde jo et særligt Hverv til at tale derom, da han har en saadan Menighed i sin Kreds, og han ogsaa interesserer sig for disse Mænd

og Kvinder, der tilhøre saadanne Menigheder, hvad jeg meget godt kan forstaa. Det ærede Medlem er ikke uenigt med mig i, at Folkekirken maa kræve af sine Medlemmer, at de ere døbte i Folkekirken. Han ser godt de vanskelige Forhold, der er for dem, der ere døbte i Frimenighederne. Jeg indrømmer det ærede Medlem, at, saaledes som den Passus staar i Lovforslaget, kræves der nok en Bestemmelse om, hvilke Rettigheder de faa, naar de siden blive optagne i Folkekirken, og det skal jeg være villig til at forhandle med det ærede Medlem om. Om en Bestemmelse i saa Henseende blive vi nok enige. Men det løser ikke Knuden for de andres Vedkommende, som ere døbte og konfirmerede i Folkekirken, men alligevel ere Medlemmer af en Frimenighed. Det er slet ikke ifølge denne Paragraf, der er noget i Vejen med dem, det er ifølge den foregaaende. Derom ere vi ogsaa enige. Spørgsmaalet for dem er nemlig, om de ere Medlemmer af Folkekirken. Der pegede det ærede Medlem paa, at man behøvede slet ikke at sætte noget om, at vedkommende skal være Medlem af Folkekirken. Det kan jeg ikke indrømme, vi lovgive kun her om Folkekirkens Medlemmer. Det gælder baade om denne Lov og Loven om Brug af Kirkerne. Vi kunne ikke, naar vi give Lov for en Organisation, give den saaledes, at ogsaa alle Mennesker uden for Organisationen, hvem det saa siden er, kunne komme og udøve Organisationens Rettigheder. Det maa vi holde fast paa. Men saa siger det ærede Medlem: Spørgsmaalet bliver, hvilke Rettigheder have da disse? Der siger jeg — her er mit Syn lidt forskelligt fra i Fjor —: det kunne vi ikke ordne ved en Bestemmelse alene paa denne Lov. Jeg ser 3 Veje, ad hvilke det kan ordnes. Den første, den lempeligste og naturligste og den allerbedste er den, at disse Menigheder søgte Optagelse i Folkekirken ved at faa Anerkendelse som Valgmenigheder. Jeg synes, denne Vej ligger lige for, naar, som det ærede Medlem nævned, de Virkeligheden ere enige med Folkekirkens Lære i alle Stykker og ikke selv ønske at komme ud af den. Det vilde være det naturligste, og det skulde glæde mig overordentlig meget, om denne Vej blev valgt, og Vanskelighederne derved ophørte af sig selv. Men den Vej vælger man maaske ikke.

Saa er der en anden Vej, som ogsaa meget let kommer for. Det er Domstolens Vej. Den er ikke, saa vidt mig bekendt, brugt. Den vil lettere komme for,